
MOSKOVAN NEUVOTTELUKOKOUSTA VASTAAN ⁶²

Vastavallankumouksen kehitys astuu uuteen vaiheeseen. Hävityksistä ja hajoittamisista se siirtyy lujittamaan valtaamiaan asemia. Riehunnasta ja nyrkkivallasta se siirtyy „perustuslaillisen rakennustyön“ „lailliseen uomaan“.

Vallankumous voidaan ja pitää voittaa, sanovat vastavallankumoukselliset. Mutta se ei riitä. Siihen on vielä saatava hyväksyminen. Asia on järjestettävä sitä paitsi niin, että hyväksymisen antaisi itse „kansa“, „kansakunta“, eikä yksinomaan Pietarissa tai rintamalla, vaan koko Venäjällä. Silloin voitto on vankka. Silloin voivat hankitut saavutukset olla pohjana vastavallankumouksen tuleville uusille voitoille.

Mutta miten se voidaan järjestää?

Voitaisiin jouduttaa Perustavan kokouksen, koko Venäjän kansan ainoan edustajan, koollekutsumista ja pyytää siltä sota- ja kurjistamispoliitiikan, hävitys- ja vangitsemispoliitiikan, pleksemis- ja ampumispoliitiikan hyväksymistä.

Mutta porvaristo ei tee sitä. Se tietää, että Perustavalta kokoukselta, jossa enemmistön muodostavat

talonpojat, se ei saa vastavallankumouksen politiikalle tunnustamista eikä hyväksymistä.

Sen vuoksi se pyrkii saamaan aikaan (on jo saanut aikaan!) Perustavan kokouksen lykkäämisen. Se tulee luultavasti lykkäämään sitä vieläkin enemmän saadakseen lopuksi aikaan sen täydellisen tyhjäksi-tekemisen.

Mutta missä sitten on „ulospääsy“?

„Ulospääsy“ on siinä, että Perustava kokous korvataan „Moskovan neuvottelukokouksella“.

„Ulospääsy“ on siinä, että kansan tahto korvataan porvariston ja tilanherrain huippukerrostien tahdolla vaihtamalla Perustava kokous „Moskovan neuvottelukokoukseen“.

Kauppiaiden ja teollisuudenharjoittajain, tilanherrojen ja pankkiirien, tsaarin Duuman jäsenten ja jo kesytettyjen menshevikkien ja eserrien neuvottelukokouksen koollekutsuminen siinä tarkoituksessa, että tuo neuvottelukokous julistetaan „yleiskansalliseksi kokoukseksi“ ja hankitaan siltä hyväksyminen imperialismin ja vastavallankumouksen politiikalle, sodan rasiusten sälyttämiseksi työläisten ja talonpoikain harteille,—siinä on „ulospääsy“ vastavallankumoukselle.

Vastavallankumous tarvitsee oman parlamentin, oman keskuksen, ja se muodostaa sitä.

Vastavallankumous tarvitsee „yleisen mielipiteen“ luottamuksen, ja se luo sitä.

Siinä on koko asian ydin.

Tässä suhteessa vastavallankumous kulkee samaa tietä kuin vallankumouskin. Se ottaa oppia vallankumoukselta.

Vallankumouksella oli oma parlamentti, oma todellinen keskus, ja se tunsii olevansa järjestynyt.

Nyt vastavallankumous yrittää muodostaa oman parlamentin, ja se muodostaa sitä aivan Venäjän sydämeen, Moskovaan, ja — kohtalon ivaa! — eserrien ja menshevikkien käsin.

Ja tämä tapahtuu samaan aikaan, kun vallankumouksen parlamentti on alennettu imperialistis-porvarillisen vastavallankumouksen pelkän lisäkkeen asemaan, kun työväen, talonpoikain ja sotilaiden Neuvostoille ja Komiteoille on julistettu sota elämästä ja kuolemasta!

On helppo käsittää, että tällaisten olosuhteiden vallitessa neuvottelukokous, joka kutsutaan koolle Moskovaan elokuun 12 päivänä, muodostuu kiertämättä vastavallankumouksen salaliiton elimeksi työläisiä vastaan, joita uhataan työnsuluilla ja työttömyydellä, talonpoikia vastaan, joille „ei anneta“ maata, sotilaita vastaan, joilta riistetään vallankumouksen päivinä hankitut vapaudet, — salaliiton elimeksi, jota verhoavat tuota neuvottelukokousta kannattavien eserrien ja menshevikkien „sosialistiset korulauseet“.

Tästä johtuu eturivin työläisten tehtävä:

1) Neuvottelukokoukselta on repäistävä pois kansan edustajan naamio ja tuotava päivänvaloon sen vastavallankumouksellinen, kansanvastainen olemus.

2) On paljastettava menshevikit ja eserrät, jotka verhoavat tuota neuvottelukokousta „vallankumouksen pelastamisen“ lipulla ja johdattavat Venäjän kansoja harhaan.

3) On järjestettävä joukkojen vastalausekokouksia tuota „pelastajien“ vastavallankumouksellista vehkeilyä vastaan, jotka pelastavat... tilanherrojen ja kapitalistien voittoja.

Tietäkööt vallankumouksen viholliset, että työläiset eivät anna pettää itseään, että he eivät laske käsistään vallankumouksen taistelulippua.

*„Rabotshi i Soldat“ № 14,
elokuun 8 pnä 1917
Pääkirjoitus*